

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap februarius 15^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' két lantos. (Végzet.)

Következő reggel, midőn a' napnak első sugarai felhatottak a' láthatárra, hangos énekek zengettek Elek fülébe, melyekre felébredvén, kíváncsisága őt kihívá a' szabadra. Itt látta, mint imádja e' nemzet a' felkelő napot, 's mint hullanak földre a' nap láng-képének kiborultán. — Ma éppen innep, és pedig a' nap innepe volt; a' szomszéd tanyák lakosai is mind ide gyültek, mivel e' napon nem csak innep vala, hanem itéletek is mondattak. — Dél volt éppen, midőn Elek a' vezér lakához jönni parancsoltatott. — Itt volt már ekkor mind a' két nembeli sokaság, 's a' hozott itéletek végrehajtásuk után Róza is előszóllittatván éneklésre vett parancsot. Herme fényes magyar öltözetben ült egy veres bárson vánkuson; hosszas setét arcán az által-élt éveknek hosszú sorai, és a' kiállott nagy munkák mély gödröket vontak. — Fekete szemében ifjú kori lángjának még némelly szikráji csillogtak; szakála ősz, 's majd övéig lenyuló; kopjára támaszkodva jobbával, várta Rózának, ki magát Tivadornak nevezte, elkezdendő énekét.

Elek a' vezér megett állott; szive erősen vert annak valahára láthatásáért, ki miatt életét veszedelmeztetvén e' nagy utattevé. Nem sok időre megnyílt a' sokaság; Róza jön lantjával, 's háromszor hajtván-meg magát Herme előtt helyére lép, 's felhangoztatván lantja hurjait kellemes hangjával ezen éneket dalolá:

Túl a' havas bérczek ormán
Egy bájátérü kert virul
Hol Flóra illatos ölen
Ezer virág-nem pirul.
A' természet örök titka
Ott egy rózsát nevelt,
Bíbor keblére a' Zefir.
Mindig jöltevön lehelt.
Nem sujt rá a' letördellő
Éjszak - szülte deres szellő,
'S hogy ne érje semmi vész,
Ápolta egy hiv kertész.

Távol onnét a' fagylaló
Éjszak zordon telében
Hull-le most, 's hervad levele;
Mert féreg jár keblében.
A' miért nyílt, 's a' kinek nyílt,
Azt, a' rokon rózsaszált
Nem bírja már, mert letörve
Az az enyészetre szált.
Vissza ohajt szent honjába,
'S ott merülni bánatjába;
Mert a' bájkert hazája,
Bár letört ott tő-fája.

Herme kedvtelve mosolygott a' szép lantosra, ki mélyen meghajtván előtte magát szokott helyére vissza lépett. — Elek hallá, látá, 's

megismeré a' lantosban, kit évekig nem látott, szeretett nőjét. — Öröm, reménység, és félelem között habozva kevésben mult, hogy annak ölébe nem futott. — Azonban helyzete zabolát parancsolt adatni szive ösztönének, 's várni a' jövődőtől, mit a' sors reájok mért volt.

Az ének után Herme megengedé a' Tatároknak régi szokásaik szerint, hogy magokat a' küzdésben, lóversenyben, futásban, 's viadalban gyakorolják. — Százan áltak-elő, 's a' nemzeti játékok kezdődtek. Elek közel jutott a' fejedelem körül tolongó nép között kedves Rózájához; de alkalma magát és tervét kijelenteni legkevesebbé se lehetett, mivel Róza az udvariakkal tartott beszélgetésbe és a' játékok nézésébe annyira elmerült, hogy figyelmét a' vendégre nem is fordíthatta. — Bár némileg gyönyörködteté őt a' harcz-játék, minthogy illykor képze V i s e g r á d r a ragadá, hol a' hős nemzetnek lelkes gyermekei szeretve tisztelt királyjoknak multságára hasonló játékokat szoknak vala adni: azonban ha eszébe jutott, hogy az árva hon most feldulva pusztaságban hever, 's azt, annak kedves tájékait, szeretett atyját, gyermekeit, és a' Sajónál elholtnak hallott férjét soha többé nem látandja, illykor elszomorodva, 's magába rejtve fájdalmas könyeket hullatott.

A' harcz-multságoknak végzetőkkel Herme magához inté Eleket, 's a' dallásra szállítá-fel. — Róza közel, de csak háta megett, áll vala, midőn amaz lantját felhangoztatván férjfiás ékes hangon ekképpen énekelt:

Szent honomnak báj vidékin
Boldogul élt egy nemes
Szívet adva, 's véve szívet
Keblén csüggött kellemes
Nője. — Ekkor a' vész dühöng
A' jó haza keblében;
Kopját ragad ő, 's nehéz kard
Süvöltözött kezében.
Bucsút véve hitésétől
'S két gyámtalan gyermekétől
Országoló királyát
Védni futott, 's hazáját.

Elszánt merész bátorsággal
Szált-ki a' harcz-mezőre
Szent dühétől élesztette
Mindent, mit ért, letőre.
Ah de mit ért egy marok-nép
Ha fél világ ált elől,
'S a' durva nép kiméletlen
Gyilkol, és mindent leöl.
Midőn uj seb jut sebére
'S már már elfoly vég-csepp vére,
Szabadulni nincs más út
Csak ha, mint más, ő is fut.

Kikerülvén a' nagy veszélyt
Két év tűnven visszatér,
Hazájába, 's befogadja
Őt az ősi szabad tér
Nincs ott nője — elszántan hajt
A' nagy világ tengerén,
Szabadságot siet annak
Szerezni bár életén.
Egy oroszlán-barlangba jő,
Ott szenved a' leghivebb nő,
Isten tedd őt — így kiált —
Szabaddá, vagy adj halált.

Róza figyelmesen hallá e' történetnek eldallását; bár szána-
kodó szive fájdalmasan sugta neki, hogy hazájának ismét egy sze-
rencsétlen nagyja áll előtte, tatár fogságba jutva. Mindazáltal né-
míleg még is örvende, hogy egy véle hasonló sorsúra talált, kinek
ajkáról szeretett hazája nyelvét hallhatja zengeni. — A' rokon von-
zódás, és annak megtudhatása, hogy az ujonan érkezett dalos mel-
lyik vidékéről való magyar országnak, közeledni készítette őt. —
A' hang ismeretes kezdett lenni, és elveszettnek siratott férje némelly
vonásait látja a' beesett arcokon: 's midőn Elek daljának végfogá-
sánál a' felfedező pillantást veté reája: „Elek! Elekem!“ kiáltva,
ájultan rogyott annak dobogó szívére.

Orda kísézőjével nála terem, 's midőn életét vissza adni szándé-
kozik, Rózának álbajusza leesik, 's a' titok felfejlik. — Herme a'
találkozottak elkülönzésöket parancsolja; Rózát rabasszonyok kör-
nyezik, 's egy sátorba vitetvén minden elkövetetik, hogy a' szép
magyar nő életét vissza nyerhesse. Pillanatok mulva vissza tért
Rózának lélekzete; felnyitak bágyadt szemei, 's körül nézve magát
Elekét kereste. „Hol van ő — szóll gyenge hangon — ki évek foly-
tával szerelmes szívére karolt; vagy talán csak álom játszá-elő drága
személyét, hogy eloslzása után még inkább kinlódjam. De nem; e'
szemek látták az ismeretes vonásokat. Hallám kedves hangját; aj-
kam érzette lángsókjának hevét. Ugy van; az álom ezeket elő
nem játszhatta. Mondjátok, hol van ő, ki nekem esküjét adva fér-
jem lön; én őt vissza kívánom tőled természet, vissza tőled sors; vagy
halált kérek éltetre.

A' körül álló asszonyok siránkozva igazlák a' megtörténeteket.
Biztatták, vigasztalták, 's kérték, ne essék kétségbe; mivel feldult
mennye ismét fel fog derülni. — Felsőhajt Róza — „csak az ő karjain
nyilhat-fel az ismét, 's boldog csak véle, és egyedül hazámban lehet-
tek.“ — A' rabszolgálok szükségesképpen látván, hogy a' felhevült
kebelnek nyugalomra volna szüksége, Rózát lefekvésre birták, biz-
tatván a' szép jövővel. — Végre elszunnyadott.

Herme ezen esetnek illyképpen lett kifejlése után ismerve nem-
zete törvényét, és Eleket, mint ki őket megcsalni, 's ekképpen
nőjét vissza szerezni törekedett, az örök kezébe adá; 's mivel a' nép
halált kiáltott fejére, minthogy éppen jelen volt a' törvény-ülésnek
határa — a' birákat elő-állítá — 's itélet-mondásra körükbe ült. Midőn
már minden el volt rendelve, Elek előhozatott, 's a' népnek hallá-
tára kivántatott ön-vallása. Elek mindent hiven előbeszéllett, és végre
illyképp fejezé-be kérőleg szavait: — „Vezér! én Magyar vagyok,
's büszke, hogy annak születtem, és egy olly hazának vagyok gyer-
meke, hol az ártatlant, 's az igaz ügyet a' törvények szentsége védi.

— Szabadon élve javában, nem reszket a' Magyar az önkénynek parancsoló intéseitől. Én mint nemes szent kötelességem szerint harczba szálva nemzeteddel is éreztetém, milly keményen vágnak honosim, ha hazájok boldog határiból a' duló ellenségek kiüzésére, vagy vakmerőségéért megfenyítésére emeli kardját. Ezer rém-képekben állott előttem a' halál, soha se rettegtem attól, 's hidd, midőn az emberiség törvénye ellen nemzeted vadul kívánja halálotat, most se rettegek. Legyen bár milly kemény irántam ítéleted, 's bár halálotat kiáltás is kegyetlen törvényeitek, nem zugolódva veszem a' halálos csapást. — Ah csak kettőt — im olly térd hajlik előtted, melly csak Istene előtt hajlék-meg egyedül — kettőt kérek mondám emberi lelkedtől. — Engedd vehessem végbucsum hiteseimtől, 's tedd őt szabaddá; gazdagon megnyered a' váltság-díjt, egy elaggott ősz atya, és két gyámtalan árva gyermekek sirnak utána.“

„Halált! halált! — kiált a' törvény, kiált a' nép 's birák — „neki meg kell halni, mert vakmerő volt nemcsak hazánkba csalárdul bejönni, hogy fogoly hitését elsírja, hanem ön vallása szerint feleinket is ölte Sajónál. —

Teljes méltósággal kel-fel helyéből Herme; miután szemeit Elek sorsán könyező fijára a' nemes szívű Ordára fordítá, szinte emberileg érezvén keblében, illyképpen kezdte a' halálos ítéletet leső néphez intézett beszédjét:

„Hallám ajkaitokról a' törvények szavát, mellyek halált mondanak a' fogoly fejére. Szent a' törvény; a' nagy nemzet egyesült akarattal alkotá azt, mint bíró ön magam is engedelme vagyok a' törvény szavának, 's halálra szavazok.“

„Éljen az igazságos vezér!“ kiáltának a' Tatórok. Orda pedig elsápadva esék atyja lábaihoz, 's kéréleg veti reá nedves szemeit. „Kelj-fel fiam — szól Herme megindulva — eddig a' hideg törvénynek szavai szerint szoltam mint bíró; most mint ember, és vezér, kinek akaratjától függ a' kegyelem; én erre adom szavazatomat, 's akaratomat. — A' mint barátomban, ugy ellenségemben is tisztelem 's becsülöm az erényt, és nemes tetteket. — A' magyar szereti nőjét. Istene előtt adott hite, és lelki vonzalma örök fonatokkal, 's hívés-gel köti a' magyar férjet szeretett nőjéhez. Midőn e' fogoly szabad telkéből kilépett, 's elejébe ment a' veszedelmeknek nője kiszabadíthatása végett, olly egy lépést tett, melly ellenségben is tiszteltetni érdemes. Bámulásom egészen elfogott a' mai jeleneten, 's érzetem elragad, mert a' lépés, mellyet e' Magyar tett, több mint emberi. — Köszönöm neked nemes; te nemzetemnek olly lelkes példát mutattál ma, melly nem csak utánozásra érdemes, hanem méltó, hogy örökké tisztelve említettessék. — Ah nemzetem! milly boldog

azon hon, mellyben a' házasokat hasonló szeretet fonja öszve, 's milly boldog azon országgló, kinek szabad alattvalóji illy erősen, 's nemesen tudnak szeretni. — Tatárok! halljátok egyetlen 's másolhatlan akaratomat. — Kettő az: hogy valamint e' magyar vitéz, úgy feltalált hitese is szabadon térhessen távul hazájába; — másik, hogy örökké tisztelve említették a' tatár honon e' két lantos neve.

Orda köszönve csókolta a' kinyilatkozott kegyelmért atyjának kezét, a' nép pedig szégyenülve lépett vissza, 's virágokat szórt Elekre, kire előbb a' halált kívánta.

Egy zörrenés, melly sátora előtt esett, felébreszté álmából Rózát; kifut az ajtón, 's ime férje áll előtte kísérve Hermétől, Ordától, 's a' megszámlálhatlan sokaságtól. — Róza férjének karjába esik, 's évek tünte után most nyughatik legelőszér azon sziven, melly egyedül érette vert. — Herme örült a' két lantos boldogságának, Orda pedig égre emelte könyes szemeit, 's hálát rebegett atyjának kegyelem-szaváért.

Még néhány napot tölte tartós vigalmak között Herme tanyáján a' boldog házas pár; 's midőn a' messze utra mindenek elrendelve lettek volna, a' nemes szívű vezér számosabb fogoly Magyaroknak adván szabad elmehetést Ordának kíséréte mellett könyes szemekkel bocsátá-el őket magyar ország felé.

Két egész hétig tartott utazásuk után végre orosz ország széléhez értenek. — Itt vette a' két boldog lantos hálás érzetének buzgása mellett végbucsúját a' nemes lelkű Ordától, kinek egyetlen kívánsága volt, hogy róla emlékezzenek.

A' félelem elnyészett, 's az utazók szabadabban folytathaták utjokat. Hetek multával által kelve lengyel országon, végre a' szabad hazába jutottak. — Már ekkor ősz volt, 's a' honban a' szorgalom munkáji után ujjolag gyümölcsöket nevelt az előbb meddővé lett telek; és valamint a' vári lakokba úgy a' jobbágyi kunyhókba is vissza jöven a' számüzött szivesség, barátság, és vendég-szeretet, a' viszátertek mindenütt szívesen fogadtattak. — Egyik vasárnapi estve a' hold szelid méltósággal fénylett a' kéklő egeken, midőn ők Drégelyre értek. — A' torony-őr megismerte Elek szavát; a' hid felvonatott, 's egy perczenet alatt az egész udvar elejekbe sietett a' boldog házasoknak. — Az agg Drégely kedves unokáját kezen fogva sietett a' már ismét felépült ősi lakból kedves gyermekeinek elejekbe, 's éppen midőn az ajtót megnyitá, ölébe estek veje, és leánya. — Atyák és szerelmesek képzetöknek hagyom által annak meggondolását, mit érzettek amazok az ismétli találkozás perczében, mert gyengének ismerem tollamat annak leírására.

Néhány hét mulva, midőn Drégely vejét 's leányát már a' haza atyjánál is bemutatá, ismét barátság, 's vendég-szeretet lakává vált Drégely vára is. — Szüret volt éppen, 's a' vigalmakra távulról is meghivattak a' haza nagyjai, hogy tanúji lehessenek a' Drégelyiek boldogságának. A' szeretet nem tapasztalá ezen ősz korban a' meghidegülést, mert az valódi szív-ingerből eredett. A' tartós szenvedést, és keserőségeket a' mindenek ura azzal jutalmazá, hogy Elek és Róza a' szeretet karján boldogul és megelégedve élve nem csak Vidorban és Ilkában, hanem még ezeknek gyermekeikben is gyönyörűségeket találtak; 's midőn a' tatár fogság, és abban élt sanyarú napok jutottak elméjékbe, akkor lantjaikat vevék kezökbe, 's vidám összehangzással azon éneket, melyet a' hazába vissza-térésök alkalmával szerettek, illyképpen szokta elénekelni a' két lantos:

A' szabad Magyar két kincsért
 Él a' szabad hazában,
 Királyáért, 's szent honjáért
 Tartós boldogságában.
 Egy királyunk, egy a' hazánk
 Ók minékünk mindenünk;
 Tartsa őket egybe fonva
 'S szabadságban Istenünk.
 Tartsd-meg Isten királyunkat
 Tartsd-meg azzal szent honunkat
 'S ki ezekkel össze-tart
 Tartsd-meg azt, a' hiv Magyar. —

Miskoltzy István.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

A' szarvorrú viaskodása elefantokkal. PLINIUS volt az első minden természetvizsgálók között, ki egy szarvorrúnak elefantokkal viadalmát megírta. A' romai circusban mutatott e' látvány a' népnek. Azonban azon viadalom olly állatok közt, mellyek fogságuk által fél erejeket és fél vadságukat úgy szólván elvesztették, hasonlításba se hozattathatik azon viaskodással, melly a' vadság és erő egész teljességében létező állatok között történik tulajdon hazájokban.

„Egykor — így beszéli egy utazó — valamely tetőre állván végig tekinték Ceylon szigetének elláthatlan síkságán, 's alattam messze elterjedő kukoricza-földeket pillanték-meg. Egyszerre, midőn így itt állottam, a' közel levő erdőből egy csoport elefant, számra mintegy 7—8, lépett elő, 's kezdé a' vetést pusztítani. Rendkívül szép volt látni, miképpen ezen állatok ormányaik segedelmével a' kukoricza-szárazakat letördelték, 's nagy garmadákban nyakukra rakván az erdőbe vitték, majd ismét vissza jövén újra megrakodtak 's az erdőbe mentek.

Ez mintegy óráig tartott. Az alatt a' nap hősege olly erős lön, hogy nagy napernyőm és bő nyári ruhám ellenére is az izzadságtól mintegy megfőrdve voltam; annak okáért igen elbágyadva levén magamnak árnyékot keresék. Az elefantok ugyan azt tevék; a' kukoricza föld-

ken találtató néhány fák alá dűleszkedtek. Midőn így minden részről a' legnagyobb csendesség uralkodnék, egyszerre egy nagy szarvorrú (Rhinoceros) rohan, ezen állatnak sajátságos mohóságával, a' kukoricza közé. Legott talpon voltak az elefantok, 's felemelt orrmánynyal és előre nyújtott fogakkal készültek megtámadni a' hivatlan vendéget. A' szarvorrú még nem vala elkészülve az ellentállásra, midőn már az elefantok körülvevék, 's egy fog hasába hatván abba mély sebet ütött.

A' szarvorrú iszonyú ordításra fakadt, 's néhány lépéssel hátrálván annál nagyobb erővel szökött az őt megsértette elefantra, melly a' nagy erőnek ellent nem állhatván nagy zuhogással össze rogyott. Az elefantok most mindnyájan reá rohantak. Egy por és csuta-felhő látzatott minden felől. Iszonyú zajgás és tompa moraj hallatszott csak, keverve a' szarvorrúnak iszonyatos bögésével. Egyszerre kettőzve lön a' láрма; még vastagabb porfelleg borítá-el a' viaskodókat. Kevés váratra a' porfelleg leszállott, 's a' zaj elcsendesedett.

A' szarvorrú halva volt; de mellette három elefantnak holt teste feküdt, kettő pedig keményen megsértve lassú lépésekkel és véresen czammogott vissza az erdőbe.

K Ü L Ö N F É L E .

Nagylelkűség és szerelem egy vad leányban. Bennet „neusüdwalesi utazása leírásában“ melly nem régen jelent-meg Londonban, következőt beszél. Valamelly belföldi leány Murrumbidzsi tartományban gyengéd érzést taplált keblében bizonyos Tallboy nevű szökevény iránt, kivel több ideig együtt lakott. Minthogy ezen ember sokféle rablásokat 's gonoszságokat vitt véghez, a' rendőrség figyelmes szemmel volt reá, 's őt, a' hol lehetett, nyomozta; de mindig szerencsés volt kedvesének segedelme által megmenekedni. A' leány nem csak a' rendőröket mindenféle uton 's módon ki tudta játszani, hanem Tallboyt ön halászta halakkal 's vadászta vadakkal el is tartotta, és neki mindig biztos rejtek-helyet mutatott. Igen gyakran meglátogatá az élelem-boltokat, 's mit itt össze kaphatott, legott elvitte szerelme érdemetlen tárgyának. Noha tudaték, hogy e' leányzó Tallboyt rejtve tartja, még is minden puhatolások utána sikeretlenek lettek. Sem ígéretekkel se fenyegetésekkel nem lehetett a' titkot belőle kicsalni. A' durva Tallboy azonban legkisebb háladatossággal se viseltetett iránta, sőt nem néha keménységgel illette. Ez egykor valóban akkor is történt, midőn éppen nagy veszedelemben forgott a' felfedeztetés iránt. Még is a' nagylelkű leány ismét megmenté őt, midőn a' rendőrségnek maga adta-fel, de előbb kedvesét ellenkező uton elszöktette. A' nyomorú ember végre még is csakugyan elfogattatott, minekutána egykor kedvesének távollétében vigyázatlanul előjött; csak hamar azután megítéltetett, 's a' verpadon végzé életét.

K ü l ö n f é l e i z l é s . Nem régiben adá ki utazásainak leírását Hollmann ur. Említi abban, hogy Ephraim, Niger folyó mellékén ó-calabari herczeg, egyedül az igen kövér asszonyokat szereti. Kik haremjába jutnak, előre bizonyos ideig liszt-darával tartatnak. Mostani favoritja olly kövér, hogy járni alig tud 's iszonyú test-tömegében lélekzete is alig piheg.

Mulattató. 1) Vinchesteri lakos dr. Hoadley tizen ötödször házasodott-meg. Ekkor barátjainak egyike bizodalmasan kérde őt, valljon nem valamely új titok felfedezése által szabadul-e olly hamar meg feleségeitől. „Egy csalhatlan mód által — felele a' csintalan Hoadley — 's én azt veled, mint legjobb barátommal, szívesen közlöm. Halld tehát a' titkot. Én nekik soha vissza nem feleltem, soha velek nem ellenkeztem. Ezért tehát a' belső boszonzkodás mérge mind előlé őket, mivel mindig igazok levén, velem nem czivakodhattak.

2) „Mért fetrengsz itt a' zsákok közt — kérdé dörmögve Panna a' házi szolgát? — „„Néhány körtvély végett a' hideg kerülget“ — „vizszonzá emez törődött hangon. — „Menj hát orvos után!“ — „„Jaj, nem olly hideg ez, mellynek orvos kell, hanem Hideg Péter, a' szomszéd, kerülget; 's tudom, keserű lesz az orvosság. N. János.

J E L E S M O N D Á S.

Szív melege 's ész világa.

A' jobb ember fennkölt bizalommal

Indul világnak, melly néki szép,

'S hiszi, hogy a' mit szíve forrón vall,

Az él, 's nem csak tüneményi kép.

'S minthogy szívet nemes tűz emeli

Erejét az igaznak szenteli.

Gr. Teleki Ferencz.

A' lélekismeret könnyen elaltatható, könnyen csalatik. Az örömekekben elkábul, — a' vétek édes mérge által megvesztegettetik. De csak addig, míg a' test teljes erejében harczol ellene. Utolsó órákban, a' mint fogyatkozik testi erőnk, akként nevededik amannak ereje. Meztelen áll életünk ekkor előttünk. Haldokló ágyunk előtt megjelennek vétkeink, mint a' név nélküli törvénytelen gyermekek, 's átkot kiáltanak szülőjek fejére. Eljönnek jó tetteink is, ha vannak, mint háladatos fiak, 's édes vigasztalást csepegtetnek szívünkbe. Szóval — a' vég-óra egy kicsinbe vett képe egész életünknek, 's rövid pillanatokba szorított érzése minden boldogságunknak, vagy kínainknak.

Herpei Kár. után közli Széphegy i Olívia.

Titkot bizni két szerelmesre veszedelmes dolog; mivel ezek arról könnyen megfejelteznek. Ők csak túlajdon titkaikkal szeretnek ábrándozni.

Tüzeskedni a' józan ritkán szokott, 's csak így hozhat létre több nemes tetteket.

Csókolni valamivel több a' csókolgatásnál. Ki a' tiszta szerelem által csókhoz jut, annak keble különös érzéssel telve édes andalgásba merül.

H a s o n s z ó r e j t v é n y.

Rontani a' nagy erőt, az erőtlent védeni tisztlem;

Engemet ács, faragó fordít hasznára, 's favágó,

Sőt az írók is igen sokszor, magyarul mikor írnak.

Látzatom a' gyönyörűn, 's becsülik arcukban a' szép nők.

Márkli József.

Előbbi rejtvény: 1) Rézmetszők és könyvnyomatók. — 2) Ádám; mert föld volt az anyja. — 3) A' borba és orvosságba kevert. — 4) Kántor.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.